

P. NAGY ISTVÁN

Jancsi

1989 decemberében
G. Laci barátommal együtt meglátogattuk
pesti lakásán

mikor kezet fogtunk
föl-
szisszent
pedig úgy éreztem
épp csak érintem pille-
könnyű tenyerét
elvékonyodott
hosszú
áttetsző
ujjait

halkan beszélgettünk
a félhomályban
nehezen lehetett érteni
mit mond
hosszú
pillanatokra le-
hunyta szemét
olykor-
olykor
el is szunnyadt

aztán feleségével előkerestette
az új Tandori-kötetet
ám meglehet
csupán a cím okán
örökösen mórrikázó
nem hagyhatta ki
a poént
*vigyázz magadra
ne törődj velem*

aztán hallgattunk
angyal szállt át a szobán

Laci törte meg a csendet
a nagyanyáméknak is ilyen
aprómintás paplanhuzatuk volt
mondta
majd felajánlotta
megmasszírozza a beteg költő
teljesen elalélt
lábát

székelykevei barátom
ösztönösen azt tette
amit Geraszim az Ivan Iljics halálában
Ivan is könnyebbnek érezte magát
mialatt Geraszim a lábát fogta
mert *egész viselkedésén látszott
hogy tisztában van a helyzettel és
nem látja
szükségét hogy
ezt eltitkolja hanem
egyszerűen sajnálja a szegény
legyengült
urat*

azóta is foglalkoztat
felbukkan-e
az én közelemben is
egy Geraszim
ha eljő
az idő
vagy olyasvalami ez
amit csak
kiérdemelni
lehet

távozóban megcsókolom
márvány-
hideg
homlokát
vigyázz magadra

mormolja
ne igyál

aztán
már otthon
fellapozom
a Tandori-kötetet
237. oldalán
ott a cím-
adó vers
és ott
az utolsó
versszaka
*megcsókolok csak egy vak
homlokot
madaram ott hordott
egy csillagot
szám érzi
a levegőt
ez jele
hogy – vigyázzak rá
nincs már
semmije*

és mementóként
az erkélyen
felkacag
a Grazból nemrég
hozott
hófehér
gerle-
párunk
egyike

felkacag
szíve
rí

